

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Sophie Irwin
A LADY'S GUIDE TO FORTUNE HUNTING

Copyright © Irwin Editorial Ltd 2022

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04618-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

SOFI IRVIN

KAKO
UPECATI
BOGATOG
MUŽA

Prevela Sanja Bošnjak

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

*Za Fren, koja me je pokrenula.
I moju porodicu, koja me je podržala.*

Iako nije cenila ni muškarce niti brak, venčanje joj je oduvek bilo cilj; to je bio jedini način da se obrazovane, ne naročito imućne mlade žene časno zbrinu, i koliko god bio nesigurno sredstvo za sticanje sreće, sasvim sigurno je najprijatnija zaštita protiv nemaštine.

Džejn Ostin, *Gordost i predrasuda*

Prvo poglavlje

Netli kotidž, Bidington, Dorsetšir, 1818.

„Nećeš se oženiti mnome?“, ponovila je gospođica Tolbot, u neverici.

„Bojim se da neću“, odgovorio je gospodin Čarls Linfild, s opreznim, pokajničkim izrazom – kakav bi neko mogao imati kad izjavljuje kako ne može doći na prijateljevu rođendansku žurku, a ne neko ko raskida dvogodišnju veridbu.

Kiti je zurila u njega, ne shvatajući. Ketrin Tolbot – Kiti za porodicu i najbliže poznanike – obično nije bila neko ko ne shvata. Zapravo, bila je dobro poznata u svojoj porodici i Bidingtonu uopšte, po brzom razmišljanju i daru za praktično rešavanje poteškoća. Ipak, ovog trenutka osećala se izgubljenom. Ona i Čarls trebalo je da se venčaju. Znala je to godinama – i sad toga neće biti? Šta reći, šta osećati pred takvom veču? Sve se promenilo. A ipak, Čarls je i dalje *izgledao* isto, u odeći koju je videla već hiljadu puta pre, aljkav, što su samo bogati mogli sebi da priušte: sa složeno izvezenim prslukom pogrešno zakopčanim i drečavom, upadljivom kravatom, pre uvrnutom nego vezanom. Trebalo je, pomislila je Kiti, dok je sve ogorčenije zurila u tu groznu kravatu, da se barem pristojno obuče za tu priliku.

Čarls joj je sigurno na licu pročitao gnev, jer je tu odbojnu pokajničku snishodljivost zamenilo dečačko durenje.

„O, ne treba tako da me gledaš“, prasnuo je. „Nismo nikad bili *zvanično* obećani jedno drugom.“

„Zvanično obećani jedno drugom?“ Duh joj se vratio svom snagom, i shvatila je, zapravo, da je prilično ljuta. Nepopravljivi prostak. „Razgovaramo o braku već dve godine. Odugovlačili smo ovoliko samo zbog smrti moje majke i bolesti oca! *Obećao* si mi – toliko toga si mi obećao.“

„Dečja blebetanja“, pobunio se, pre nego što je tvrdoglavo dodao: „Osim toga, nisam mogao otkazati kad ti je otac bio na samrti. To ne bi bilo pristojno.“

„O, pretpostavljam da, pošto je mrtav – ni mesec dana pod zemljom – konačno možeš da me odbaciš?“, rekla je gnevno. „Je li to zaista toliko 'pristojnije'?“

Prošao je rukom kroz kosu, a pogled mu je leteo prema vratima.

„Slušaj, nema svrhe da razgovaramo kad si ovakva.“ Zvučao je krajnje napeto, kao čovek koji se trudi da zadrži strpljenje. „Možda bi trebalo da pođem.“

„Pođeš? Ne možeš samo da saopštiš takvu vest, bez objašnjenja. Videli smo se još prošle nedelje i razgovarali o venčanju u maju – za manje od tri meseca.“

„Možda je trebalo samo da napišem pismo“, rekao je za sebe, i dalje čežnjivo gledajući u vrata. „Meri je rekla da je ovo najbolji način, ali mislim da bi pismo bilo jednostavnije. Ne mogu ispravno da razmišljam kad vrištiš na mene.“

Kiti je potisnula razdražljivost i, sa osećajem pravog lovca, usredredila se samo na bitan podatak.

„Meri?“, upitala je oštro. „Meri Spenser? Kakve, tačno, gospođica Spenser ima veze s ovim? Nisam znala da se vratila u Bidington.“

„A, da, da, pa, jeste, tako je“, zamučao je gospodin Linfiled, a graške znoja izbile su mu po čelu. „Moja majka ju je pozvala da boravi kod nas, za sada. Mojim sestrama je dobro došlo da sklapaju poznanstva i s drugim ženama.“

„I razgovarao si sa gospođicom Spenser o raskidu veridbe?“

„A, da, pa, tako je saosećala sa okolnostima – *i tvojim i mojim* – i moram reći da mi je prijalo... da razgovaram s nekim o tome.“

Kratko ćutanje. A onda, kao usput: „Gospodine Linfilede, nameravate li da zaposrite gospođicu Spenser?“

Kako upečati bogatog muža

„Ne! Pa, to jest – mi već... Dakle, mislio sam da je najbolje – da dođem ovamo...“

„Shvatam“, rekla je – i shvatila je. „Pa, izgleda da vam moram čestitati na vašem samopouzdanju, gospodine Linfilde. Prilično je hrabro zaprositi jednu ženu dok ste još vereni s drugom. Svaka čast, zaista.“

„Uvek ovo radiš!“ požalio se, kad je konačno skupio malo hrabrosti. „Sve izokreneš tako da čovek ne zna gde je levo, a gde desno. Jesi li pomislila možda da sam želeo da ti poštedim osećanja? Da nisam želeo da ti priznam istinu – jer ako želim karijeru u politici, ne mogu se oženiti nekom kao ti.“

Njegov podrugljiv ton ju je zapanjio. „A šta bi to trebalo da znači?“, zahtevala je da zna.

Raširio je ruke, kao da je poziva da se osvrne oko sebe. Nije to uradila. Znala je šta bi videla, jer je stajala u ovoj sobi svakog dana svog života: pohabane sofe postavljene oko kamina radi toplote, nekad elegantan ćilim na ognjištu sad pun moljaca i ofucan, police nekad pune knjiga sad su stajale prazne.

„Možda živimo u istom gradu, ali smo iz različitih *svetova*.“ Ponovo je mahnuo rukama oko sebe. „Ja sam plemićki sin! I mama i gospođica Spenser pomogle su mi da shvatim kako ne mogu sebi priuštiti loše sklopljen brak ako želim da izgradim ime.“

Kiti nije nikad bila toliko svesna zvuka svog srca, koje joj je glasno udaralo u ušima. Loše sklopljen brak, to je bila?

„Gospodine Linfilde“, rekla je tiho, ali oštro. „Da se ne lažemo. Niste imali ništa protiv naše veridbe dok se niste ponovo sreli s lepom gospođicom Spenser. Plemićki sin, kažete! Ne bih nikad mislila da bi vaša porodica dozvolila ovakvo neplemenito ponašanje. Možda treba da budem zadovoljna što ste pokazali koliko ste nečasni pre nego što je bilo prekasno.“

Zadala je svaki udarac s preciznošću i silinom Džona Džeksona, i Čarls – sad zauvek gospodin Linfield – zateturao se dalje od nje.

„Kako možeš tako nešto da kažeš?“, pitao je zapanjeno. „To nije *neplemenito*. Postaješ prilično histerična.“ Sad se obilno znojio i neprijatno uvijsao. „Zaista želim da ostanemo odlični prijatelji, moraš da razumeš, Kit...“

„*Gospođica Tolbot*“, ispravila ga je s hladnom učtivošću. Gnevni vrisak joj je urlikao kroz telo, ali obuzdala ga je, i oštro mu pokazala rukom na vrata. „Oprostićete mi ako vas zamolim da se sami ispratite, gospodine Linfilde.“

Posle kraćeg naklona, žurno je pobeo od nje, bez osvrtnja.

Na trenutak je stajala nepomično, zadržavajući dah kao da će tako sprečiti dalje odvijanje ove propasti. Zatim je otišla do prozora, kroz koji je ulazilo jutarnje sunce, naslonila se čelom na staklo i polako izdahнула. Sa ovog prozora pružio se slobodan pogled na baštu: na narcise koji su tek počeli da cvetaju, povrtnjak, još prepun korova, i živinu koja se slobodno kretala i kljuckala tražeći mrvice. Život se napolju nastavljao, a ipak, s njene strane stakla, sve je bilo potpuno uništeno.

Ostale su same. Potpuno i krajnje same, bez ikoga kome bi se obratile. Mame i tate nije bilo, i u ovom času najbolnije potrebe, kad je više nego ikad želela da ih pita za savet, nije mogla. Jednostavno nije ostao niko drugi kome bi se obratila. Strah je rastao u njoj. Šta sad da radi?

Možda bi ostala u tom položaju i nekoliko sati, da je nije prekinula najmlađa sestra, desetogodišnja Džejn, koja je uletela samo nekoliko trenutaka kasnije, samobitna kao kraljevski glasnik.

„*Kiti, gde je Sesilina knjiga?*“, pitala je.

„Juče je bila u kuhinji“, odgovorila je Kiti, ne skrećući pogled sa bašte. Treba da počupaju korov iz leje za artičoke po podne, uskoro će morati da ih posade. U daljini je čula kako Džejn prenosi Sesili njene reči.

„Gledala je tamo“, stigao je odgovor.

„Pa, pogledaj ponovo.“ Kiti je nestrpljivo odmahнула rukom.

Vrata su se otvorila i zatvorila uz tresak. „Kaže da nije tamo i, ako si je prodala, biće veoma ljuta, jer je to bio poklon od paroha.“

„O, za ime božje“, prasнула je Kiti. „Možeš reći Sesili da ne mogu tražiti njenu glupu parohovu knjigu, jer sam upravo ostavljena i treba mi nekoliko trenutaka mira, ako ne tražim previše!“

Čim je Džejn prenela ovu neobičnu poruku Sesili, čitavo domaćinstvo – sve četiri Kitine sestre i pas Brambl – sišli su u salon i odmah ga ispunili galamom.

„*Kiti, kakva je to priča da te je gospodin Linfild ostavio? Zaista?*“

Kako upecati bogatog muža

„Nije mi se nikad dopadao, milovao me je po glavi kao da sam dete.“

„Moja knjiga *nije* u kuhinji.“

Kiti im je, što je kraće mogla, ispričala šta se dogodilo, i dalje s glavom naslonjenom na staklo. Nakon toga je zavladao tišina, dok su Kitine sestre nesigurno zurile jedna u drugu. Džejn je brzo dosadilo, pa je prišla škripavom klaviru i prekinula tišinu sviranjem vesele melodije. Nikad nije imala časove muzike, ali ono što joj je nedostajalo u talentu nadoknadila je strašću i jačinom zvuka.

„To je užasno“, Beatris – s devetnaest godina, najbliža Kiti po godinama i naravi – konačno je zapanjeno izustila. „O, draga Kiti, žao mi je. Sigurno ti je srce slomljeno.“

Kiti je oštro okrenula glavu. „Slomljeno srce? Beatris, to je potpuno nebitno. Bez moje udaje za gospodina Linfilda, propale smo. Tata i mama su nam možda ostavili kuću, ali su nam ostavili i zapanjujuće velik dug. Spas nam je zavisio od Linfildovog bogatstva.“

„Htela si da se udaš za gospodina Linfilda zbog njegovog *bogatstva*?“, pitala je Sesili prekorno. Sesili je bila porodična intelektuala već sa osamnaest godina, i sestre su smatrale da ima preterano razvijen osećaj za moral.

„Pa, svakako nisam zbog njegove valjanosti i gospodske časti“, odbrusila je Kiti ogorčeno. „Samo mi je žao što nisam imala pameti da to obavim ranije. Nije trebalo da odlažemo venčanje kad je mama umrla, znala sam da će duga veridba doneti nevolje. Kad samo pomislim da je tata to smatrao neprikladnim!“

„Koliko je loše, Kiti?“, pitala je Beatris. Kiti ju je ćutke gledala nekoliko trenutaka. Kako da im kaže? Kako da im objasni sve što će se dogoditi?

„Pa... ozbiljno je“, rekla je oprezno. „Tata je uzeo još jednu hipoteku na kuću od nekih prilično ozloglašanih ljudi. Sve što sam prodala – naše knjige, srebrninu, nešto maminog nakita – bilo je dovoljno da ih zadrži neko vreme, ali vratiće se prvog juna. Za manje od četiri meseca. I ako ne budemo imale dovoljno novca, ili dokaz da možemo početi da im otplaćujemo, onda...“

„... Moraćemo da odemo? Ali ovo je naš dom.“ Harijetina usna je zadržala. Četvrta po redu, bila je još osjetljivija od Džejn, koja je barem prestala da se igra i sedela je tiho na stoličici i posmatrala.

Kiti nije imala srca da im kaže kako će biti još gore od samog odlaska. Da će prodaja Netlija jedva pokriti njihove dugove, i neće im ostati ništa za izdržavanje. Bez krova nad glavom i očiglednih izvora prihoda, budućnost im je bila mračna. Neće imati izbora već da se razdvoje, naravno. Ona i Beatris mogle bi pronaći neki posao u Solsberiju, ili nekom većem obližnjem gradu, možda kao služavke – ili damske sobarice kad bi zaista imale sreće. Sesili – pa, nije mogla zamisliti da bi Sesili bila voljna ili sposobna da radi za bilo koga – ali s njenim obrazovanjem mogla bi pokušati sa školom. Harijet – o, Harijet je bila tako mlada – morala bi uraditi isto. Negde gde bi dobila sobu i hranu. A Džejn... gospođa Palmer u gradu, koliko god zla, bila joj je nekako naklonjena. Možda bi je ubedile da je prihvati dok ne odraste dovoljno da se i ona zaposli.

Kiti ih je zamislila, svoje sestre, razdvojene i puštene niz vodu. Da li bi ikad više bile zajedno, kao što su sada? I šta ako im se desi i nešto daleko gore od ovog već sumornog scenarija? Slike svake od njih, same, gladne i očajne, sevale su joj pred očima. Nije ni suzu pustila za gospodinom Linfildom – nije on bio vredan njenih suza – ali sad joj se grlo bolno steglo. Već su tako mnogo izgubile. Kiti je morala da im objasni da mama neće ozdraviti. Ona im je saopštila vest da je tata preminuo. Kako sad da im objasni da ih najgore tek čeka? Nije mogla da pronađe reči. Nije bila majka, koja je umela da izvuče umirujuće reči kao neku čaroliju, niti otac, koji je uvek tako samouvereno govorio kako će sve biti u redu da su mu verovala. Ne, Kiti je bila zadužena za rešavanje porodičnih neprilika – ali ovo je za nju bila prevelika prepreka da bi je prevazišla sama. Očajnički je želela da ima nekoga ko bi možda poneo ovaj teret s njom, težak teret za njenih nežnih dvadeset godina, ali nije bilo nikoga. Sestre su gledale u nju, tako sigurne čak i sada da će ona sve rešiti. Kao i uvek.

I uvek je i *uspevala*.

Kako upečati bogatog muža

Vreme za očaj je prošlo. Neće – i ne može – biti poražena tako lako. Progutala je suze i ispravila ramena.

„Imamo više od četiri meseca do prvog juna“, čvrsto je rekla i odmakla se od prozora. „To je sasvim dovoljno vremena, verujem, da postignemo nešto sasvim izvanredno. Uspela sam da ulovim bogatog verenika u gradu kakav je Bidington. Iako se ispostavilo da je podmu- kao, jednostavno verujem da mogu to ponoviti.“

„Ne verujem da u blizini ima drugih bogatih muškaraca“, istakla je Beatris.

„Upravo tako!“, veselo je odgovorila, neprirodno sjajnih očiju. „I zato moram otputovati na plodniju teritoriju. Beatris, smatraj da si sada ti glavna – jer ja putujem za London.“

Drugo poglavlje

Nije neobično sresti osobe koje imaju naviku da iznose neobične zahteve. Ređe se sreću osobe koje imaju naviku da ih ispunjavaju, i gospođica Kiti Tolbot spadala je u tu drugu grupu.

Ni tri nedelje od tog sumornog jutra u salonu Netli kotidža, ona i Sesili kloparale su u poštanskoj kočiji na putu za London. Bilo je to neudobno trodnevno putovanje koje su provele truckajući se na sedištima, u društvu s raznoraznim osobama i živinom, i okolina Dorsetšira sporo im je nestajala iz vida dok su prolazile kroz okrug za okrugom. Kiti je uglavnom zurila kroz prozor – do kraja prvog dana bila je najdalje nego što je ikad otputovala od kuće.

Odavno je znala kako će morati da se uda za bogatog, ali je ipak računala da će to obaviti u blizini Bidingtona, i svoje porodice, i spoj s Linfildom je smislila i obavila s majkom. U nedeljama i mesecima posle majčine smrti, bila je još zahvalnija što je već tako pažljivo isplanirala svoju budućnost s gospodinom Linfildom, koji je živeo u blizini. U najmračnijim trenucima, spoznaja da neće ni na trenutak morati da napusti porodicu bila je pravi poklon, a ipak je sad morala ostaviti svoje sestre i otići daleko od njih. Sa svakim kilometrom kojim ju je kočija odvozila od njih i Bidingtona, strah u grudima joj se sve više pojačavao. Ovo je bila prava odluka – jedina odluka – koju je mogla doneti za svoju porodicu, ali tako se loše osećala bez njih.

Kako je bila glupa što je verovala u Linfildovu čast – a ipak, i dalje nije razumela kako se tako brzo odljubio od nje. Gospođica Spenser

Kako upečati bogatog muža

je bila lepa, da, ali tupava kao riba; nije razumela kako se desilo tako brzo. Osim toga, mislila je da ostatak porodice Linfield nije preterano voleo gospođicu Spenser. Šta joj je promaklo?

„Kako sam bila *glupa*“, ponovila je, ovog puta naglas. Sesili ju je uvređeno pogledala, i zato je morala da joj objasni: „Ne ti, ja. Zapravo, gospodin Linfield.“

Sesili se vratila knjizi uz mrzovoljno duvanje. Čim je pronašla tešku knjigu koju je dobila od paroha, zahtevala je da je ponese sa sobom, uprkos tome što joj je Kiti ukazivala na to da knjiga takve veličine i težine možda nije najbolji izbor za putovanje od gotovo dvesta kilometara.

„Želiš li da budem nesrećna u svakom smislu, Kiti?“, pitala ju je Sesili dramatično. Iskreni odgovor tog trenutka – dok je zajapureno stajala iznad durljive sestre – bio bi *da*, ali Kiti je popustila i pomirila se da će tegliti taj besmisleni teret čitavim putem do Londona. Ponovo je proklinjala očevu smešnu i skupu odluku da pošalje Sesili na školovanje u Batski internat za mlade dame na dve godine. To je uradio samo iz želje da održi korak s domaćom gospodom – naročito s Linfieldovima – i sve što je Sesili izgleda dobila za to vreme bio je njen naduvani osećaj sopstvene intelektualne nadmoći. Ipak, uprkos tome što se strasno zauzela za knjigu, nije obraćala mnogo pažnje na nju; umesto toga, dosađivala je Kiti istim pitanjima kojima je i ona bila obuzeta tokom čitavog putovanja.

„Jesi li sasvim sigurna da si ispravno razumela tetka Dorotino pismo?“, sad je šaputala, jer je konačno poslušala Kitine prekore da ne iznosi njihove privatne stvari pred svima u kočiji.

„Kako sam drugačije mogla razumeti?“, prosiktala je, prilično ljutito. Uzdahnula je, smirila glas i objasnila ponovo s prividnim strpljenjem. „Tetka Doroti je poznavala mamu kad su obe radile u Pozorištu Licej. Bile su veoma bliske – mama nam je nekad čitala njena pisma naglas, sećaš li se? Pisala sam joj, moleći je za pomoć, i tetka Doroti mi je ponudila da nas predstavi londonskom društvu.“

Sesili se nakašljala.

„A kako možeš biti sigurna da je tetka Doroti ugledna žena, s dobrim hrišćanskim moralom? Možda ćemo uleteti u jazbinu bezakonja koliko znamo!“

„Čini mi se da ti vreme provedeno s parohom nije donelo ništa dobro“, oštro joj je odbrusila Kiti. Međutim, u sebi se takođe pomalo brinula zbog tetke Doroti, iako je mama uvek tvrdila da je veoma ugledna. Ali nije bilo pametno da se poveri Sesili, jer im je tetka Doroti zaista bila jedina prilika. „Tetka Doroti je jedina od naših poznanika u Londonu. Tatina porodica sada je sva u Evropi – a ionako nam ne bi pomogli – a ona je bila dovoljno dobra da nam plati i put. Ne možemo dići nos na njenu pomoć.“

Sesili i dalje nije bila ubeđena, i Kiti se, sa uzdahom, naslonila na sedište. Obe bi više volele da je Beatris pošla s Kiti na ovaj zadatak, ali tetka Doroti je na kraju pisma jasno napisala: *Povedi najlepšu sestru*. A pošto je Beatris trenutno bila – po sopstvenom priznanju – pola devojka, pola čelo, a Sesili imala ljupku lepotu sasvim suprotnu svojoj mrzovoljnoj prirodi, bila je očigledan izbor. Mada, bila je i veliki davež, ali Kiti se nadala da to neće biti važno. Tešila se mislju da je Beatris ipak mogla ostaviti kuću i mlađe devojčice na brigu, pod budnim okom parohove žene. Da je umesto nje ostala Sesi, do njihovog povratka, ne bi ni imale kuću da je spasavaju.

„I dalje mislim da bi nam bilo pametnije da pronađemo pošteno, unosno zaposlenje“, Sesili je sad govorila. „Uz moje obrazovanje, bila bih veoma dobra guvernanta.“

Zavladala je tišina dok je Kiti razmišljala kakav bi to užas bio kad bi Sesili preuzela odgovornost za porodične finansije.

„Kako god“, rekla je tiho i pažljivo, „guvernantska plata nije veća od 35 funti godišnje. Ni blizu dovoljno, bojim se. Moja udaja za nekog bogatog je zaista najbrži način da se izvučemo iz ove zbrke.“

Sesili je zaustila da nešto kaže – verovatno da izgovori još jednu zajedljivu, ali potpuno beskorisnu primedbu – ali, pre nego što je stigla, prekinuo ih je dečak na sedištu ispred, koji je glasno rekao majci: „Mama, stigli smo!“

Kako upečati bogatog muža

I naravno, kad su pogledale kroz prozor, videle su kako se London pruža široko pred njima, s visokom stubovima dima koji su se podizali u nebo kao svetionici. Kiti je čula toliko priča o Londonu, koje su čežljivo pričali roditelji, kao o divnom prijatelju kojeg su izgubili. Pričali su o njegovoj visini i širini, lepoti i dostojanstvu, o njegovoj užurbanosti i mogućnostima – kralj gradova, zvali su ga. Odavno je imala želju da ga i sama poseti, to nepoznato mesto koje je izgleda bilo prva ljubav – i pravi dom – njenih roditelja. I kad su konačno zakloparale gradom, prvi utisak joj je bio da je... prljav. Čađ je bila svuda, dim se pušio visoko iz dimnjaka, na ulicama je bilo konjske balege. Prljav i – i *neuredan*, sa ulicama koje su grubo naletale jedna na drugu, pre nego što bi otkrivudale u drugom pravcu. Zgrade su bile nakrivljene pod čudnim uglovima – zgrade koje nisu bile uvek četvrtaste, ili pravougaone, već kao da ih je nasumično nacrtalo neko dete. I bio je živ, da, ali bučan – tako bučan! Uz neprekidan zvuk točkova i kopita koji su klopurali po trotoarima, viku uličnih prodavaca, i osećaj žurbe, žurbe, žurbe, svuda oko njih. Bio je glasan, i neuredan, i prljav, zahtevao je pažnju i poštovanje, i tako...

„*Veličanstven*“, izustila je. „Sesili, konačno smo stigle.“

Na Pikadiliju su zamenile poštansku kočiju fijakerom, koji ih je odvezao do tetka Dorotinog stana u Ulici Vimpol. Kiti još nije umela da prepozna razliku između otmenih i neotmenih četvrti Londona, ali bilo joj je drago što je, iako tetka Dorotina ulica nije bila ni blizu velelepna kao neke raskošne vile pored kojih su prošli, delovala dovoljno imućno da se ne postidi. Fijaker se zaustavio ispred uzane gradske kuće, stisnute između druge dve, i nakon što se Kiti rastala od dragocenog novčića, popele su se strmim stepenicama i pokucale. Vrata je otvorila služavka jarkocrvene kose – oduševila se što tetka Doroti ima pravu poslužu – koja ih je odvela u mali salon gde ih je čekala njihova počasna tetka.

Uprkos tome što je Kiti bezbrižno odbacila Sesiline sumnje u vezi s putovanjem, gajila je potajno strah da će ih dočekati teško našminkana žena, sa smešnom perikom, skarednim smehom i vlažnim podsuknjama, što Kiti uopšte ne bi koristilo za ono što je imala na umu. Ali laknulo joj je kad je ugledala upečatljivo modernu ženu, čiji bujan

stas je bio uredno upakovan u jutarnju, svetlosivu haljinu. Smeđi uvojci bili su joj nepokriveni, ali taj opuštenu stil joj je pristajao – imala je i prepređen sjaj u oku koji bi loše išao uz ozbiljan šešir ili udovičku kapu. Tetka Doroti je ustala sa stolice. Stajala je mirno, kratko ih posmatrajući ispod upadljivih crnih obrva. Kiti i Sesili zadržale su dah, obe neobično usplahirene. Zatim – osmeh. Ispružila je obe šake ukrašene nakitom.

„Drage moje, toliko ličite na majku“, izjavila je. I pale su joj u naručje.

Tetka Doroti je smestila mnogo života i uloga u svoju pedeset jednu godinu. Kao glumica, uživala je u raznovrsnoj i blistavoj karijeri na sceni, dok je van scene provodila vreme zabavljajući najvelikodušniju londonsku gospodu. Pošto je na taj način skupila popriličnu svotu novca, nakon što je proslavila četrdeset prvi rođendan, ofarbala je svoju vatrenocrvenu kosu u tamnosmeđu i ponovo se krstila, i što se tiče imena i ponašanja, kao imućna udovica gospođa Kendal. Kao gospođa Kendal, počela je da uživa u drugačijem načinu života na obodu uglađenog društva, provodeći dane u kućama gde je – kao mlada dama – provodila samo večeri. Mada se Kiti brinula da bi tetka Dorotina slavna prošlost mogla biti pre smetnja nego pomoć – na kraju krajeva, glumice teško da su smatrane uglednim – po njenom ponašanju bilo je jasno da je njen preobražaj u uglednu damu bio bez greške. Kad ju je videla, Kiti je bila sigurnija da će tetka Doroti moći da ih sprovede kroz njihove sledeće korake u Londonu i podučiti Kiti kako da postupa u potrazi za bogatstvom. I mada je imala hiljadu pitanja za tetku, tih prvih nekoliko zajedničkih sati razgovarale su samo o njihovoj majci.

„Volela bih da sam došla na njenu sahranu“, žarko je rekla gospođa Kendal. „Morate znati da bih došla, ali vaš otac je mislio... da možda ne bi bilo mudro.“

Kiti je savršeno razumela ovo neodređeno objašnjenje. U boljem svetu, značilo bi im sve da je tetka Doroti bila tamo s njima – da im priča priče o maminom predašnjem životu, tako da možda saznaju nešto novo o njoj iako je više nije bilo. Ali gospodin Tolbot je postupio u najboljem interesu porodice tako što je zamolio tetku Doroti da ne